

henni og hennara sjúka soni. Pápin doyði 11. febrúar í 1872.

Á deyðastráð

Í 1868 fékk Brahms sær fastan bústað í Wien og viðurkendi, at til Hamburg var einki at fara eftir hjá sær.

Brahms var nú ein kendur komponistur yvir tað mesta av Europa. Tað var í 1868, at meistaraverk hansara, „Ein Deutsches Requiem“, var liðugt. Hetta var byrjað sum hugskot til Concerto í Dmoll og hevði verið ígjøgnum ymsk menningarstøði í 1860 og 1861. Hugurin at gera verkið liðugt kom í 1865, tá mammann doyði.

Tað, ið áður var framført av Requiem í 1867, hevði havt stóra ávirkan á lurtafjöldina. Tá alt verkið varð framført í 1871, var móttøkan sera, sera góð og komponisturin heiðraður sum føðilandsvinur og tjóðarhetja.

Í 1873 skrivaði Brahms sítt best dámda verk Variatiónir yvir Tema hjá Haydn, op. 56. Eftir hetta hevði Brahms ongantið listarigan baksláttur ella afturgongd.

Hann var eisini tryggjaður fíggjarliga. Livdi av peningi frá sínum mongu konsertum og hann fékk nógv í nýtslugjaldi fyri síni mongu tónleikastykk. (Tað vit í dag høvdu nevnt Koda pening).

Í 1896 á vári lá Clara Schumann á deyðastráð. Tá Brahms hoyrði um deyða hennara 21. mai, fór hann alt fyrri eitt til Bonn at vera við til jarðferðina. Brahms sjálvur livdi ikki væl, og læknarnir lótu hann ikki vita, at hann hevði livrakrabbu. Sama sjúka, ið beindi fyrri pápanum.

Brahms søkti sær heilsubót í Karlsbad, men til fánýtis. Johannes Brahms doyði á morgni klokkan 8:30 tann 3. apríl 1897. Tann 6. apríl varð hann grivin í Wien. Fjöld av syrgjandi og sorgarfjarri komu úr øllum Europa. Í Hamburg flaggaðu øll skipini á hálvári

Havmarkórið syngur Brahms í Norðurlandahúsinum 20. og 21. november

stong.

Stórt verk

Týskt Requiem var ikki bert størsta verk hansara, men eisini eitt, ið stendur sum ein varði á tónleikaleiðini hjá Brahms. Við verkinum gjørdi hann eitt avgerandi gjøgnumbrot. Hetta er ikki fyrstu ferð, hann samantvinnar sang og instrumentalan tónleik, men fyrsta arbeiðið, har blandað kór, solo røddir og orkestrur finna saman. Brahms valdi eisini sjálvur tekstin út frá sínum áhaldandi lesnaði í Bibliuni. Tað snýr seg meira um afturkomu

og trúgv, enn ræðslu fyri dómadegi.

„Ein deutsches Requiem“ er í 7 partum og er tað tí ólíkt t.d. „Roman Catholic Requiem“. Nakrir partar eru bert fyrri røddir, 3. og 6. partur eru fyrri bariton og 5. partur fyrri sopran.

Til dømis eru eisini brot, har violinirnar ikki sleppa upp í part og setur hetta ein myrkan dóm á.

Tað tykist klárt, at Brahms hevur havt áhuga fyri kórtónleiki frá minst trimum undanfarnu öldunum, tá hann skrivaði Requiem. Eisini er nærliggjandi at halda, at Brahms hevur havt eyguni eftir Handel, tá um

kórteknikk ræður.

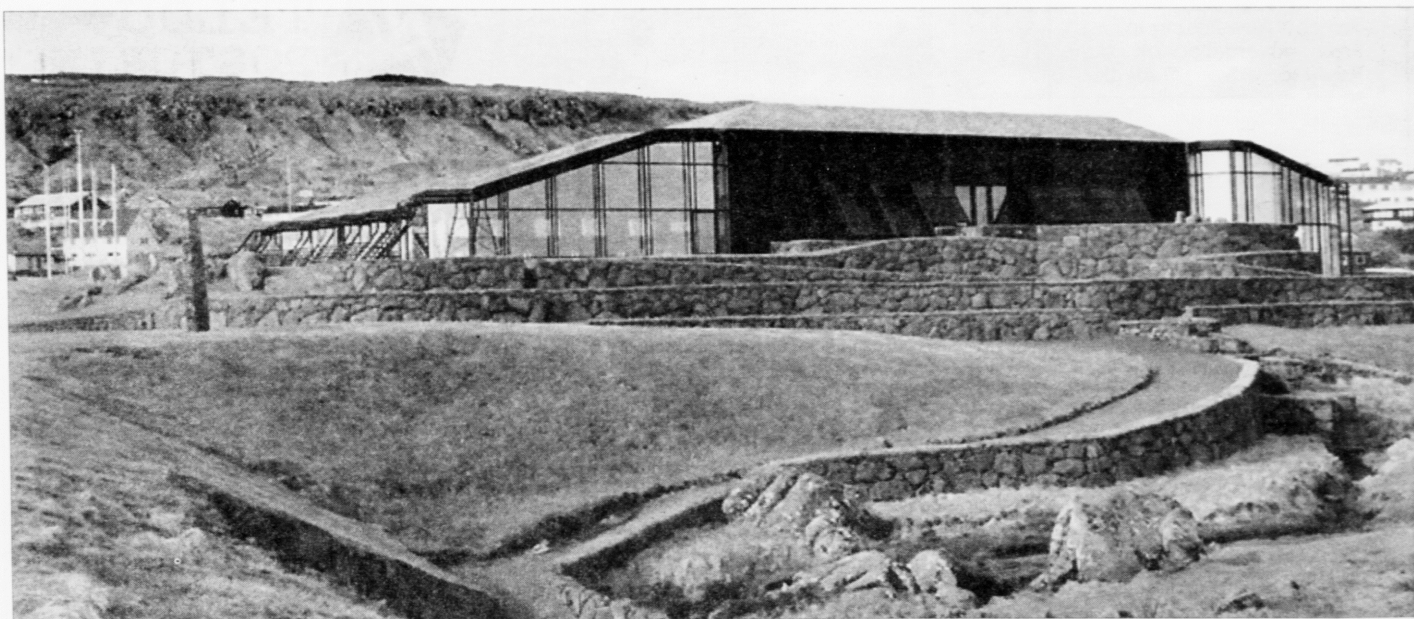
Sum tónleikari hevði Brahms eisini stóran áhuga í gomlum tónleiki og í søguligum tónleikaspurningum. Hetta var røttfest í barnaárum hansara, tá hann fór kanningarferðir inn á bókasavnið í Hamburg, har hann kannaði gomul handrit og skjøl og teoretiskar spurningar.

Hansara tónleikavirksemi gjørdi hann førar fyrri at ognar sær gamlar og sjáldsamar bókur í handlum, ið seldu brúktar bókur. Til stóra gleði fyri Brahms, so hevði hann eisini ótarnaður atgongd til bókasavnið hjá Schumann.

Kenslurnar bert hansara

Brahms var sum persónur ikki ein, ið lat umheimin kaga inn í sín hugaheim. Hansara innastu kenslur vóru bert hansara. Clara Schumann, ið kendi hann inniligari enn tey flestu, segði við Max Kalbeck í 1880:

- Fyri meg er hann ein gáta, líka nógv ein fremmandur, sum hann var fyrri 25 árum síðani.

Norðurlandahúsið